

FALUSI MÁRTON

Április, lakodalmi menet

Szonettkoszorú

1

*Elképzelem, hogy megcsallak.
Hárman ülünk a sekrestyében:
mi egymás mellett meg a pap,
esküvőnket próbáljuk éppen.*

*Ellened készül a merénylet,
bolthajtás, mennyalji hajlat.
Ha elszánom magam, téerted,
s titkolom, nyugodtan albass.*

*Elképzelem, hogy meggyóonom
neked, papnak, szűz képzeletnek.
Kibarangozzák a kódot,*

*nem jövök ki, nem léphetek be.
Túlsúlyomat el te hordod,
ajkamon névmást térdepeltetsz.*

2

*Ajkamon névmást térdepeltetsz,
kikerekedni, kitűnni
szemedből mindig érdemes lesz,
szemzugba álmot begyűrni:*

*kapcát, ne törjön végtelen se.
Táskába tömve bor, műzli,
feszület, s mit melléje tesznek,
fóliában négy gramm fű is.*

*Súvassz mobiltartóba, szégyen!
Zsugorít bőrönd, szívkamra,
bőrönd helyett tárcába présel,*

*aprókra dörzsöl, aranyra,
nem tárca, vékony boríték fed,
levél, négyrét összehajtua.*

3

*Levél, négyrét összehajtua
feszít keresztre, ha kibontom.
Képernyőt kímél a szajha,
e-mailez szöggel monitorhoz.*

*Testedért más testében dolgozz,
földből az árny kitakarja.
Szavam fertőző, kell rá kondom,
millió fájl nyalja-falja.*

*Szememben téged mocskollak,
netről kórt, vírust összeszedve.
Kire nyílik e sok honlap?*

*Zárd be sorban mindegyiket te!
Mezítlen papírrá korhad
Krisztus elforgácsolt keresztje.*

4

*Krisztus elforgácsolt keresztje
szenteli vélt bűneimet.
Vésem rá sorsomat mindegyre,
árva láng, mi tűzbe siet.*

*Templomot állítasz helyemre,
feszületre esketi meg
tanú a párt glazúrba festve,
istenmódra, emberien.*

*Gyóntatófülke, virágzó fa,
gerle bánkódik fehérben.
Panaszát lomb issza, befogja,*

*veri vissza tiszta éter.
Ferencsekhez állunk sorba,
kanyargunk, összeírt vétkek.*

[*Falusi Márton verse*]

5

*Kanyargunk, összeírt vétek,
oldalhajóban, vérben, húsban.
Szád mozog a fülkefényben,
bűnlajstromodat előbúztat.*

*Nem olvashatom le mégsem,
érzékeimen messze túl vagy.
Gyebennaszigetelés ez –
mire gondolsz mámorosultan?*

*Véred mit keringet tova,
ki jut eszedbe, míg elalélsz,
átemel férjed mosolya*

*küszöbén, kegytemplomába lépsz?
Párnázott vallatószoza,
ágyunk egy közös gyóntatószék.*

6

*Ágyunk egy közös gyóntatószék,
bújj hozzám, oltsd le a villanyt.
Lebegj, medúza, indigókék,
kilencvennyolc százalékban*

*én töltelek ki, időd folyjék,
belőled metszett, ki itt van.
Istennek s neked egy százalék
szabadságot hagy a hittan.*

*Indigóhalovány felhámra
satírozódom, kitéphetsz
köteg izmaimat felvágva –*

*átütöttem már egészen.
Magadat se vedd számításba,
mit belém írsz, az a lényed.*

7

*Mit belém írsz, az a lényed,
kebled leszázalékolható.
Áttetsző indigó, két test,
a szépség mindkettőn átragyog.*

*Nő nem lehetsz, nőből sok élhet,
ki mezítlen, az Úrnál nagyobb.
Tompior hintázik, temérédek,
fejem rutinból hátrakapom –*

*idegen táj izgat fel így.
A bonvágy se más, féltékenység,
utazunk hát Izraelig,*

*de földből a föld, égből az ég,
ugyanabból építkeznek:
csak az vagyok, mi benned igéz.*

8

*Csak az vagyok, mi benned igéz,
téged magyaráz, mi vonzó.
Virít a genezáreti rét,
dombja ismerős Somogyból.*

*Kövek porladnak elveikért:
Negev-sivatagi torzó,
rendítetetlen tájék, miként
hazánk, senyved bár ébkoppon.*

*Nászúton csaljuk városunkat.
A templomokat bámulom,
roppant romjuk balálra untat,*

*nem Makkos-Máriát unom:
mit onnan elvittünk hazulra,
s velünk tartott a nászuton.*

9

*S velünk tartott a nászuton
egy gödröktől döcögős dűlő,
járjuk azóta, ráz futó-
mú, kocog fog, mibez nem fűlött,*

*hogy egybekeljük kátyukon:
féltem, megpatkázzuk esküvőnk.
Visznek repülők hátukon,
imbolyogtatják el-eltűnő*

*barangunkat Budakeszin,
üvegen rezegő kikelet
himbál toronyban müezint –*

*dübögés, szívedből kivezet:
rügyből bugyog, eredezik
április, lakodalmi menet.*

10

*Április, lakodalmi menet
tölgyek tengelyét megtöri.
Ajánlott útvonal, viselet:
gyökeresedj az ördögig.*

*Nagyobbat botlik, ki szeret,
ha szívbe gyúrt listája rövid.
Kövess el mindent, míg lehet,
első korbáctól végső szögig!*

*Csillagon átszúrt olajfákat
izzít a vörös számum ott.
Makkosról irány Golgotára,*

*éjből sajtolt júdáslugot
itatok vele, sátánt játszva
elveszem és elárulom.*

11

*Elveszem és elárulom,
benne másként nem támadok föl.
Húsvéti arcát átbuzom
Jézuséra, szebben tündököl.*

*Betlehemben a kulcslyukon
meglestük magunkat öröktől.
A Szentbáromság láttukon
minden keresztutat nálunk tölt.*

*Hegyes farizeusokon,
gót csúcsíveken napfény remeg.
Teremtő nélkül begyorom.*

*Kabalaút, kígyó tekereg.
Általuk van, feláldozom
értük és nekik hitvesemet.*

12

*Értük és nekik hitvesemet
sosem fogom megszeretni.
Nélkülük Ő sincs, nincs e keret,
ám nélküliünk e szerep sincs.*

*Barátom válással fenyeget,
jó példa, jeruzsálemnyi
ha akad, Bábelnél kevesebb.
Ortodox tömjén belengi*

*a holtomiglan-holtodiglant.
Erős fogadkozásukon,
átszitalódik szitkaikban,*

*s fél tőlünk hány tamás rokon.
Főlénk a korongos ég mit tart,
hogy el sose bocsáss, tudom.*

[*Falusi Márton verse*]

13

*Hogy el sose bocsáss, tudom,
soronként kell megtagadjalak
háromszor. Margóján kuko-
rékol hímed, a péterkakas.*

*Utolér majd a nyárutó
Heródes királysága alatt.
Gyulladt epével gyámulok,
csaló voltam-e, vagy ki család,*

*mindegy lesz, jól kikacagom,
egy ifjú férfi mennyit cselez,
s megilletődve magamon*

*– hogy versbe nem üznek istenek,
tilosba jöttment hajadont –
többé nem kell meggyengítselek.*

14

*Többé nem kell meggyengítselek,
ne légy ínségben támaszom.
Robotból zsigerelt hitelek,
gyerek végett ne házassdj.*

*Sűrű belga sörhob, gleccserek
csordulnak így pohárnyakon,
havasi lejtőn: belibeg egy
menyasszony, int, s karjába fon.*

*Felakasztom ezt az akvarellt,
vigyázz, állandósít bajlakk,
marcipánbábu, mert példa kell*

*prédául az utókornak.
Élő nem vonz, verséért hagylak el,
elképzelem, hogy megcsallak.*

15

*Elképzelem, hogy megcsallak,
ajkamon névmást térdpeltetsz.
Levél, négyrét összehajtva:
Krisztus elforgácsolt keresztje.*

*Kanyargunk, összeírt vétkek,
úgyunk egy közös gyóntatószék.
Mit belém írsz, az a lényed,
csak az vagyok, mi benned ígéz.*

*Veliünk tartott a nászuton
április, lakodalmi menet.
Elveszem és elárulom*

*értük és nekik bitvesemet.
Hogy el sose bocsáss, tudom,
többé nem kell meggyengítselek.*

FALUSI MÁRTON (1983) költő. A *Hitel* szépirodalmi szerkesztője és a *Magyar Napló* világirodalmi rovatának gondozója. Legutóbbi kötete: *Fagytak poklaid* (2010).